A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2021. július 7.*

„Szerződésen kívüli felelősség – Közös kül- és biztonságpolitika – Iránnal szembeni korlátozó intézkedések – Azon személyek és szervezetek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó – A Törvényszék hatásköre – Elévülés – Magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése”

A T-455/17. sz. ügyben,

Naser Bateni (lakóhelye: Hamburg [Németország], képviseli: M. Schlingmann ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: J.-P. Hix és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. Hödlmayr, J. Roberti di Sarsina és M. Kellerbauer, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

a felperes nevének az elsősorban az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozat (HL 2010. L 195., 39. o.; helyesbítés: HL 2010. L 197., 19. o.) II. mellékletében szereplő jegyzékekbe a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP tanácsi határozattal (HL 2011. L 319., 71. o.), valamint az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL 2010. L 281., 1. o.) VIII. mellékletébe a 961/2010 rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU tanácsi végrehajtási rendelettel (HL 2011. L 319., 11 o.) történő felvétele miatt, másodsorban az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 88., 1. o.; helyesbítések: HL 2012. L 332., 31. o.; HL 2014. L 93., 85. o.; HL 2019. L 297., 8. o.) IX. mellékletébe, harmadsorban pedig a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2013. november 15-i 2013/661/KKBP tanácsi határozat (HL 2013. L 306., 18. o.) mellékletébe és a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló, 2013. november 15-i

* Az eljárás nyelve: német.

1154/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2013. L 306., 3. o.) mellékletébe történő felvétele miatt a felperes által állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránt az EUMSZ 268. és EUMSZ 340. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, M. Jaeger és O. Porchia (előadó) bírák,

hivatalvezető: B. Lefebvre tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. november 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, Naser Bateni iráni állampolgár, aki 2008 márciusa óta Németországban rendelkezik lakóhellyel, ahol 2009-ben megalapította a HTTS Hanseatic Trade Trust & Shipping GmbH (a továbbiakban: HTTS) német jog hatálya alá tartozó társaságot, amely hajózási ügynökként és tengeri hajók műszaki kezelőjeként tevékenykedik.

2 A jelen ügy az Iráni Iszlám Köztársasággal szemben nyomásgyakorlás céljából bevezetett korlátozó intézkedések sorába illeszkedik, amelyek arra irányulnak, hogy Irán felhagyjon az atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó tevékenységekkel és az atomfegyverek célba juttatására szolgáló rendszerek fejlesztésével. Konkrétan az Islamic Republic of Iran Shipping Linesszal (a továbbiakban: IRISL) szemben hozott intézkedésekről van szó, amellyel – az Európai Unió Tanácsa szerint – a felperes és a HTTS kapcsolatban áll.

3 A nemzetközi jog keretében 2006. december 23-án az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: Biztonsági Tanács) elfogadta az 1737. (2006) sz. határozatot, amelyben komoly aggályait fejezte ki az Irán által kifejlesztett atomfegyverek elterjedését célzó programmal kapcsolatban, és megpróbált nyomást gyakorolni az említett államra annak érdekében, hogy a nemzetközi béke és biztonság fenntartására tekintettel „korlátozza” a programot és „függessze fel” annak néhány elemét.

4 2007. március 24-én a Biztonsági Tanács elfogadta az 1747. (2007) sz. határozatot. E határozat 5. pontjában rámutat, hogy „Irán az állampolgárai közvetítésével, illetve a lobogója alatt közlekedő vízi vagy légi járművek révén közvetlenül vagy közvetetten nem szállíthat, nem adhat el és nem adhat át semmilyen fegyvert és kapcsolódó felszerelést, és hogy minden államnak meg kell tiltania, hogy az állampolgáraik vagy a lobogójuk alatt közlekedő vízi vagy légi járművek révén ezen árukat Iránból beszerezzék, függetlenül attól, hogy ezen áruk származási helye iráni területen van-e”.

5 2008. március 3-án a Biztonsági Tanács elfogadta az 1803. (2008) sz. határozatot. E határozat 11. pontja felszólította az összes államot, hogy „vizsgálják át az Iran Air Cargo és az [IRISL] tulajdonában álló vagy általa üzemeltetett, Iránba tartó és Iránból érkező légi és vízi jármű

rakományát […], amennyiben észszerű indokkal feltételezhető, hogy a légi és vízi jármű olyan árukat szállít, amelyek a jelen határozat, az 1737 (2006) sz. határozat vagy az 1747 (2007) sz. határozat alapján tiltottak”.

6 A Biztonsági Tanács a 2010. június 9-i 1929. (2010) sz. határozatával egy sor további intézkedést vezetett be az IRISL-lel szemben. E határozat 14–22. pontja konkrétan kiterjesztette az 1737. (2006) sz. határozatban meghatározott, a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedéseket „az [IRISL] III. mellékletben meghatározott szervezeteire, valamint a nevükben vagy az irányításuk szerint eljáró személyekre vagy szervezetekre, továbbá a tulajdonukban vagy – akár törvénytelen módon is – ellenőrzésük alatt álló szervezetekre, vagy amelyekről a [Biztonsági] Tanács vagy az [Egyesült Nemzetek szankcióbizottsága] megállapította, hogy segítséget nyújtottak nekik a határozatokban foglalt szankciók megkerülésében vagy rendelkezések megsértésében”.

7 Az Európai Unióban elfogadták az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. február 27-i 2007/140/KKBP tanácsi közös álláspontot (HL 2007. L 61., 49. o.) és az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló, 2007. április 19-i 423/2007/EK tanácsi rendeletet (HL 2007. L 103., 1. o.).

8 2010. június 17-én az Európai Tanács annak érdekében, hogy az 1929. (2010) sz. határozatnak megfeleljen, elfogadta az „Iránról szóló nyilatkozatot” (Az Európai Tanács 2010. június 17-i következtetéseihez csatolt II. melléklet [EUCO 3/10. sz. dokumentum]), és felhívta a Tanácsot, hogy fogadja el az említett határozatban foglalt intézkedéseket végrehajtó intézkedéseket, valamint az azt kísérő intézkedéseket, ezzel tárgyalásos úton elősegítve az Irán atomfegyverek elterjedését célzó programjával kapcsolatban továbbra is élő aggályok eloszlatását. Az említett intézkedéseknek az iráni gazdaság több kulcsfontosságú ágazatára, konkrétan „az iráni szállítási ágazat[ra], különösen [az IRISL-re], illetve annak leányvállalatai[ra]” kellett irányulniuk.

9 A Tanács az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 2007/140/KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 26-i 2010/413/KKBP tanácsi határozattal (HL 2010. L 195., 39. o.; helyesbítés: HL 2010. L 197., 19. o.) végrehajtotta az Európai Tanács által elfogadott „Iránról szóló nyilatkozatot”. E határozat II. melléklete felsorolja azokat a személyeket és szervezeteket, akiket, illetve amelyeket nem jelölt meg a Biztonsági Tanács vagy a Biztonsági Tanácsnak az 1737. (2006) számú határozattal létrehozott szankcióbizottsága, és akiknek, illetve amelyeknek a vagyonát be kell fagyasztani.

10 A 2010/413 határozattal a Tanács felvette a HTTS nevét a szervezeteknek e határozat II. mellékletében szereplő jegyzékébe azzal az indokkal, hogy ez a társaság „[a Hafize Darya Shipping Lines] képviseletét látja el Európában”. Az IRISL és számos más iráni hajózási társaság, nevezetesen az IRISL Europe GmbH, a Hafize Darya Shipping Lines (a továbbiakban: HDSL) és a Safiran Pyam Darya Shipping Lines (a továbbiakban: SAPID) nevét is felvették e jegyzékbe.

11 Következésképpen a 423/2007 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2010. július 26-i 668/2010/EU tanácsi végrehajtási rendelettel (HL 2010. L 195., 25. o.) felvették az IRISL, az IRISL Europe, a HDSL, a SAPID és a HTTS nevét a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő jegyzékbe.

12 2010. október 8-án az IRISL és 17 másik társaság, köztük az IRISL Europe, a HDSL és a SAPID keresetet indított a Törvényszék előtt nevüknek a 2010/413 határozat II. mellékletében és a 668/2010 végrehajtási rendelettel módosított 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvételének megsemmisítése iránt. E keresetet a Törvényszék Hivatala T-489/10. szám alatt vette nyilvántartásba.

13 A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2010. október 25-i 2010/644/KKBP tanácsi határozat (HL 2010. L 281., 81. o.) fenntartotta a HTTS nevét a 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzékben azzal az indokkal, hogy az „[a]z IRISL ellenőrzése alatt áll [vagy] annak nevében jár el”.

14 2011. december 1-jén a Tanács elfogadta a 2010/413 határozat módosításáról szóló 2011/783/KKBP határozatot (HL 2011. L 319., 71. o.). A 2011/783 határozat értelmében a felperes nevét felvették a 2010/413 határozat II. mellékletének III. táblázatában szereplő személyek jegyzékébe.

15 A 2011/783 határozatnak megfelelően a 961/2010 rendelet végrehajtásáról szóló, 2011. december 1-jei 1245/2011/EU végrehajtási rendelet (HL 2011. L 319., 11. o.) többek között akként módosította az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 423/2007 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. október 25-i 961/2010/EU tanácsi rendelet (HL 2010. L 281., 1. o.) VIII. mellékletét, hogy felvette a felperes nevét az e mellékletben szereplő jegyzékbe.

16 A 2011/783 határozatból és az 1245/2011 végrehajtási rendeletből – amelyek felveszik a felperes nevét a 961/2010 rendelet VIII. mellékletében szereplő jegyzékbe (a továbbiakban: első jegyzékbevétel) – kitűnik, hogy a felperest illetően elfogadott indok a következő volt: „[az] IRISL korábbi jogi igazgatója, az uniós szankciók hatálya alá tartozó […] (HTTS) igazgatója”, valamint „[a]z NHL Basic Ltd. fedőcég igazgatója”.

17 2012. március 23-án a Tanács a 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2012. január 23-i 2012/35/KKBP tanácsi határozat (HL 2012. L 19., 22. o.) meghozatalát követően elfogadta az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 267/2012/EU rendeletet (HL 2012. L 88., 1. o.; helyesbítések: HL 2012. L 332., 31. o.; HL 2014. L 93., 85. o.). A 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének e) pontja alapján a felperes és a HTTS nevét – az NHL Basic Ltd. fedőcég igazgatói beosztására való hivatkozás kivételével lényegében az első jegyzékbevételben szereplő indokokkal megegyező okokból – felvették az ezen utóbbi rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékbe (a továbbiakban a felperesre vonatkozóan: második jegyzékbevétel).

18 A 2013. június 12-i HTTS kontra Tanács ítéletben (T-128/12 és T-182/12, nem tették közzé, EU:T:2013:312) a Törvényszék a HTTS-t érintő részükben megsemmisítette a 2012/35 határozatot és a 267/2012 rendeletet.

19 A 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítéletben (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) a Törvényszék helyt adott a felperes által a második jegyzékbevétellel szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetnek, és 2013. november 16-i hatállyal a felperest érintő részében megsemmisítette az 1245/2011 végrehajtási rendeletet.

20 A 2013. szeptember 16-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítéletben (T-489/10, EU:T:2013:453) a Törvényszék helyt adott az IRISL és más hajózási társaságok, köztük az IRISL Europe, a HDSL és a SAPID által a 2010/644 határozat, a 668/2010 végrehajtási rendelet, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet őket érintő részeikkel szemben indított keresetnek.

21 2013. október 10-én a Tanács elfogadta a 2010/413 határozat módosításáról szóló 2013/497/KKBP határozatot (HL 2013. L 272., 46. o.), valamint a 267/2012 rendelet módosításáról szóló 971/2013/EU rendeletet (HL 2013. L 272., 1. o.). A 2013/497 határozat és a 971/2013 rendelet (2) preambulumbekezdése szerint e rendelkezések célja a jegyzékbevétel szempontjainak kiigazítása a jegyzékbe vett személyeknek az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa vonatkozó határozatainak vagy a 2010/413 határozat és a 267/2012 rendelet rendelkezéseinek elkerülésében vagy megsértésében segítséget nyújtó személyek és szervezetek vonatkozásában annak érdekében, hogy azok azon személyeket és szervezeteket is tartalmazzák, akik/amelyek elkerülték vagy megsértették e rendelkezéseket.

22 A 2013/497 határozat többek között egy újabb jegyzékbevételi feltételt írt elő a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, amely a következőkre vonatkozott: „az […] IRISL, illetve az ő tulajdon[á]ukban lévő vagy általa] ellenőrzött, vagy a nev[é]ben eljáró szervezetek részére biztosítást vagy más alapvető szolgáltatást nyújtó személyek […]”. Következésképpen a 971/2013 rendelet ugyanezt a kritériumot iktatta be a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének e) pontjába.

23 A fenti 18–20. pontban említett ítéletek kihirdetését követően a Tanács utólag jegyzékbe vette a felperes és a HTTS nevét. A Tanács ugyanis 2013. november 15-én elfogadta a 2010/413 határozat módosításáról szóló 2013/661/KKBP határozatot (HL 2013. L 306., 18. o.). Ugyanezen a napon elfogadta a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló 1154/2013/EU végrehajtási rendeletet (HL 2012. L 306., 3. o.). A 2013/661 határozat és e végrehajtási rendelet az említett neveket újból felvette a 2010/413 határozat II. mellékletében, illetve a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő jegyzékekbe (a továbbiakban együttesen a felperest érintő részükben: harmadik jegyzékbevétel).

24 A harmadik jegyzékbevétel indoka az volt, hogy a felperes az IRISL nevében járt el. 2008-ig az IRISL igazgatója, majd pedig az IRISL Europe ügyvezetője volt. A felperes a [HTTS] ügyvezetője, amely általános ügynökként alapvető szolgáltatásokat nyújt a [SAPID-nak] és a [HDSL-nek], [amelyeket] az IRISL nevében eljáró [szervezetekként vettek jegyzékbe].

25 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítéletével (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650) a Törvényszék helyt adott a felperes által a harmadik jegyzékbevétellel, valamint a HTTS által az 1154/2013 rendelet őt érintő részével szemben benyújtott keresetnek.

26 A felperes 2017. március 23-i levelében kártérítési kérelmet intézett a Tanácshoz azon kár miatt, amelyet a vele szemben hozott korlátozó intézkedések következtében állítólag elszenvedett.

27 A Tanács 2017. május 15-i levelében elutasította e kérelmet.

28 Ezzel párhuzamosan a Törvényszék a 2017. december 13-i HTTS kontra Tanács ítéletével (T-692/15, EU:T:2017:890) elutasította a HTTS-nek a vele szemben hozott korlátozó intézkedések elfogadása miatt általa elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár 2 516 221,50 euró összegben történő megtérítésére irányuló keresetét. Ezt követően a Bíróság ezt az ítéletet a 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélettel (C-123/18 P, EU:C:2019:694) hatályon kívül

helyezte. A Bíróság az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése alapján visszautalta az ügyet a Törvényszék elé – amely ügyet T-692/15. RENV. sz. HTTS kontra Tanács ügyként vettek nyilvántartásba –, és a költségekről nem határozott.

Az eljárás és a felek kérelmei

29 A Törvényszék Hivatalához 2017. július 14-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet. Az ügyet a Törvényszék harmadik tanácsának osztották ki.

30 2017. november 10-én a Tanács benyújtotta az ellenkérelmet.

31 A Törvényszék Hivatalához 2017. október 20-án benyújtott beadványával az Európai Bizottság kérte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson a jelen eljárásba.

32 2017. október 26-án a Tanács benyújtotta a Bizottság beavatkozási kérelmére vonatkozó észrevételeit. 2017. november 9-én a felperes benyújtotta a Bizottság beavatkozási kérelmére vonatkozó észrevételeit.

33 A Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2017. november 17-i határozatával megengedte a Bizottságnak, hogy beavatkozzon a jelen eljárásba.

34 A Bizottság 2018. január 8-án nyújtotta be a beavatkozási beadványát, a felek pedig az előírt határidőn belül előterjesztették az arra vonatkozó észrevételeiket.

35 A választ a felperes 2018. február 9-én, a viszonválaszt pedig a Tanács 2018. március 23-án nyújtotta be.

36 A Törvényszék Hivatalához 2018. április 18-án benyújtott levelében a felperes a Törvényszék eljárási szabályzata 106. cikkének (2) bekezdése alapján tárgyalás megtartását kérte.

37 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (harmadik tanács) meghozta az első pervezető intézkedést, amely abban állt, hogy meghallgatta a feleket az eljárásnak az addig az időpontig való esetleges felfüggesztésére vonatkozóan, amíg a Bíróság eljárást befejező határozatot nem hoz a C-123/18. P. sz. ügyben. A felperes és az alperes e tekintetben az előírt határidőn belül előterjesztette az észrevételeit.

38 2018. június 12-i határozatával a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke úgy határozott, hogy a jelen ügyben felfüggeszti az eljárást.

39 A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) kihirdetését követően a Törvényszék (harmadik tanács) az előadó bíró javaslatára egy második pervezető intézkedést fogadott el, amely abban állt, hogy meghallgatta a feleket azzal kapcsolatban, hogy milyen következtetéseket vonnak le ezen ítéletből a jelen ügyre vonatkozóan. A felperes és az alperes e tekintetben az előírt határidőn belül előterjesztette az észrevételeit.

40 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele módosult, a Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (5) bekezdése alapján a Törvényszék elnöke másik előadó bíróhoz utalta az ügyet, akit az új összetételű első tanácsba osztottak be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

41 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék helyt adott a felperes tárgyalás megtartása iránti kérelmének, és megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.

42 2020. június 30-i határozatában az első tanács elnöke az eljárási szabályzat 68. cikkének (1) bekezdése alapján – a felek meghallgatását követően – úgy határozott, hogy az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása céljából a jelen ügyet egyesíti a T-692/15. RENV. sz. HTTS kontra Tanács üggyel.

43 A tárgyalásnak a Covid19-cel kapcsolatos egészségügyi válság miatti többszöri elhalasztását követően, a Törvényszék a – felperes beleegyezésével videokonferencia keretében megtartott – 2020. november 20-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

44 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– kötelezze a Tanácsot, hogy 250 000 euró összegben fizessen kártérítést a felperesnek az általa az alábbiak miatt elszenvedett nem vagyoni kár miatt:

  – nevének a 2011/783 határozattal a 2010/413 határozat II. mellékletének III. táblázatába, valamint az 1245/2011 végrehajtási rendelettel a 961/2010 rendelet VIII. mellékletének III. táblázatába való felvétele;

  – nevének a 267/2012 rendelet IX. mellékletének III. táblázatába való felvétele;

  – nevének a 2013/661 határozat mellékletének III. táblázatába és az 1154/2013 végrehajtási rendelet mellékletének III. táblázatába (a továbbiakban együttesen: vitatott jegyzékek) való felvétele;

– kötelezze a Tanácsot, hogy 2017. március 24-től a 250 000 euró összeg teljes megfizetéséig fizessen az Európai Központi Bank (EKB) által a fő refinanszírozási műveletekre vonatkozóan alkalmazott kamatlábat két százalékponttal meghaladó kamatlábbal számított késedelmi kamatot;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

45 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

46 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A Törvényszék hatásköréről

47 Ellenkérelmében a Tanács arra hivatkozik, hogy a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) keretében elfogadott 2011/783 és 2013/661 határozat elleni kártérítési kereset elbírálására.

48 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek vagy szervezetek hatékony bírói jogvédelmének elve – annak érdekében, hogy e védelem teljes legyen – megköveteli, hogy az Európai Unió Bírósága határozhasson az e személyek vagy szervezetek által benyújtott, a KKBP határozatokban előírt korlátozó intézkedésekkel okozott károk megtérítésére irányuló kártérítési keresetről (2020. október 6-i Bank Refah Kargaran kontra Tanács ítélet, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 43. pont).

49 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik a kártérítési kereset elbírálására annyiban, amennyiben az a természetes vagy jogi személyekkel szemben hozott, a KKBP határozatokban előírt korlátozó intézkedések miatt állítólagosan bekövetkezett kár megtérítésére irányul (2020. október 6-i Bank Refah Kargaran kontra Tanács ítélet, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 44. pont).

50 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – amint azt a felperes a tárgyaláson megerősítette – a jelen kártérítési kereset az 1245/2011 végrehajtási rendelet, a 267/2012 rendelet és az 1154/2013 végrehajtási rendelet elfogadásából eredő nem vagyoni kár megtérítésére irányul. Ezenkívül a felperes csak annyiban hivatkozik a 2011/783 határozatra és a 2013/661 határozatra, amennyiben azok e rendeletek alapját és szükséges feltételét képezték.

51 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik a felperes által benyújtott kártérítési kérelem elbírálására.

A kártérítési kereset elévüléséről

52 Ellenkérelmében a Tanács arra hivatkozik, hogy a kártérítési kereset részlegesen elévült.

53 A Tanács e tekintetben azt állítja, hogy a felperes által hivatkozott jogok a Tanács 2011. december 1-jei, 2012. március 23-i és 2013. november 15-i jogi aktusain alapulnak, és hogy az e jogi aktusokon alapuló keresetek esetében az elévülési idő ezen időpontokban kezdődött.

54 A Tanács úgy véli, hogy az elévülési idő csak 2017. március 23-án szakadt meg, amikor a felperes a szóban forgó intézkedések elfogadása miatti kártérítési kérelmét benyújtotta.

55 Következésképpen a 2017. március 23. előtt több mint öt évvel bekövetkezett tényekből eredő esetleges károk elévültek, és ez különösen érvényes a kártérítési kérelemre, amennyiben az a 267/2012 rendelettel hatályon kívül helyezett 1245/2011 végrehajtási rendeleten alapul.

56 A Tanács hozzáteszi, hogy a felperest vagy 2012. március 23. előtt érte kár, ami miatt az említett károk megtérítése iránti kérelme elévült, vagy 2012. március 23. után, azaz az első jegyzékbevételnek a 267/2012 rendelet általi hatályon kívül helyezését követően.

57 A felperes mindenekelőtt arra hivatkozik, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikke értelmében az elévülési időt inkább a kár bekövetkezte, mintsem a kártérítési kérelem alapjául szolgáló tény bekövetkezése alapján kell meghatározni. Márpedig az első jegyzékbevételből eredő nem vagyoni kár először 2012 áprilisában következett be.

58 Ezt követően a felperes azt állítja, hogy a jóhírnévnek okozott kár olyan folyamatos kár, amely 2012 áprilisától a harmadik jegyzékbevétel megsemmisítésének időpontjáig következett be.

59 A felperes a 2017. június 7-i Guardian Europe kontra Európai Unió ítéletre (T-673/15, EU:T:2017:377) és különösen annak 39–42. pontjára hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy folyamatos kár esetén az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikke szerinti elévülést – az azt megszakító cselekmény időpontjától függően – az ezen időpontot megelőző öt éven túli időszakra kell alkalmazni, anélkül hogy az érintené az ezt követő időszakban esetlegesen keletkezett jogokat, mégpedig a kártérítési kérelem alapjául szolgáló tény bekövetkezésének időpontjától függetlenül.

60 Végül a felperes rámutat, hogy azok a károk, amelyek miatt kártérítést kíván kapni, kétségtelenül a Tanács által elfogadott egyes jogellenes korlátozó intézkedésből erednek, e károk azonban az idő múlásával, elsősorban 2012 áprilisától jelentkeztek.

61 E tekintetben az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikkének megfelelően, amely az említett alapokmány 53. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszék előtti eljárásra is alkalmazandó, a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó ügyekben az Unió elleni eljárás megindításának joga az erre okot adó esemény felmerülésétől számított öt év alatt évül el.

62 Emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikkében előírt elévülési időnek egyrészt az a rendeltetése, hogy biztosítsa a károsult jogainak védelmét, mivel az esetleges keresetindításhoz szükséges információk összegyűjtéséhez elegendő idővel kell rendelkeznie, másrészt pedig, hogy megakadályozza azt, hogy a károsult határozatlan ideig késlekedhessen kártérítéshez fűződő jogának gyakorlásával. Következésképpen az elévülési idő végső soron a károsultat és a kárért felelős személyt védi (lásd ebben az értelemben: 2012. november 8-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet, C-469/11 P, EU:C:2012:705, 33. és 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 49. pont).

63 Az ítélkezési gyakorlat szerint ezt az elévülési időt akkortól kell számítani, amikortól a kártérítési kötelezettség feltételei fennállnak, különösen azokban az esetekben, amikor a felelősség normatív aktus elfogadásából ered, és ez az elévülés nem kezdődhet el az említett aktus káros következményei bekövetkezése előtt. Ez az egyedi jogi aktusokból eredő jogvitákban is alkalmazott megoldás azt jelenti, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a határozat hatásai az általa érintett személyek tekintetében beállnak (lásd ebben az értelemben: 2007. április 19-i Holcim [Deutschland] kontra Bizottság ítélet, C-282/05 P, EU:C:2007:226, 29. és 30. pont).

64 A jelen ügyben a felperes azt állítja, hogy az általa megtéríteni kért nem vagyoni kár az első, a második és a harmadik jegyzékbevétel elfogadásából ered, és hogy az előbbi vele szemben csak 2011. december 1-jétől 2012. március 22-ig váltott ki joghatásokat.

65 Az első jegyzékbevételt illetően azonban meg kell állapítani, hogy az elévülési időt megszakító első cselekményre, vagyis a felperes által a Tanácshoz intézett kártérítési kérelemre csak 2017. március 23-án került sor, azaz több mint öt évvel az 1245/2011 végrehajtási rendelet elfogadása után, és mindenképpen az e végrehajtási rendelet által kiváltott hatások kezdete, 2011. december 1-je után, amint azt a felperes a nem vagyoni kára tekintetében elismerte.

66 A felperes azt is pontosítja, hogy bár azok a károk, amelyeknek megtérítését kéri, a Tanács által elfogadott egyes jogellenes korlátozó intézkedésekből erednek, azok csak idővel, elsősorban 2012 áprilisától következtek be.

67 A Tanácshoz hasonlóan rá kell mutatni ugyanakkor arra, hogy ebben az időpontban az első jegyzékbevétel joghatásai megszűntek, mivel 2012. március 23-án elfogadták a hatályon kívül helyezéséről szóló második jegyzékbevételt.

68 Hozzá kell tenni, hogy az első jegyzékbevételt illetően nem lehet helyt adni a felperes azon folyamatos kárra vonatkozó érvének sem, amely az első jegyzékbevételből ered és csupán 2012 áprilisában következett be, és azon teljes időszakra kihat, amelyben a felperes a szóban forgó korlátozó intézkedések hatálya alá tartozott.

69 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes által a folyamatos kár fennállásának igazolása érdekében hivatkozott 2017. június 7-i Guardian Europe kontra Európai Unió ítélet (T-673/15, EU:T:2017:377) alapjául szolgáló üggyel ellentétben a jelen ügyben az állítólagos nem vagyoni kár a felperes saját állítása szerint nem egyetlen jogellenes jogi aktusból, hanem három elkülönült jogi aktusból, nevezetesen az első, a második és a harmadik jegyzékbevételből ered. Ezenkívül a felperes maga is azt állítja, hogy a kár, amelynek megtérítését kéri, csak 2012 áprilisától, vagyis azon időpontot követően következett be, amikor az első jegyzékbevétel véget ért.

70 E körülmények között a felperes által benyújtott kártérítési keresetet elévültnek, és ennélfogva elfogadhatatlannak kell tekinteni az első jegyzékbevételből eredő nem vagyoni kár megtérítésére irányuló részében.

71 A második és a harmadik jegyzékbevétellel (a továbbiakban együttesen: vitatott jegyzékbevételek) kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a felperes 2017. március 23-án, vagyis öt évvel a második jegyzékbevétel időpontját követően nyújtotta be faxon kártérítési kérelmét, valamint hogy két hónappal a Tanács által küldött, a kérelmét elutasító 2017. május 15-i levél kézhezvételét követően, 2017. július 14-én nyújtotta be kártérítési keresetét. Ezáltal ezt a kártérítési keresetet az e jegyzékbevételből eredő nem vagyoni kár megtérítésére irányuló részében úgy kell tekinteni, mint amelyet az Európai Unió Bírósága alapokmányának 46. cikkében előírt határidő betartásával nyújtottak be.

A magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabályok kellően súlyos állítólagos megsértéséről

72 A magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabályok kellően súlyos megsértésének alátámasztása érdekében a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács azáltal, hogy megsértette a tények ellenőrzésére és a korlátozó intézkedések elfogadásának indokait alátámasztó bizonyítékok benyújtására vonatkozó kötelezettségét, kellően súlyosan megsértette a jegyzékbevétel anyagi feltételeit (első kifogás), kellően súlyosan megsértette a hatékony bírói

jogvédelemhez való jogot (második kifogás), valamint hogy kellően súlyosan megsértette a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot, a személyes adatok védelméhez való jogot, a vállalkozás szabadságához való jogot és a tulajdonhoz való jogot (harmadik kifogás).

73 Az első kifogásra vonatkozóan a felperes négy érvet hoz fel.

74 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a – 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélettel (C-45/15 P, EU:C:2017:402) helybenhagyott – 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítéletében (T-384/11, EU:T:2014:986) megállapította, hogy valamely személynek a kellő ténybeli alap hiányában történő indokolatlan jegyzékbevétele a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabály kellően súlyos megsértésének minősül, mivel a Tanács e kötelezettséget illetően nem rendelkezik mérlegelési mozgástérrel, valamint hogy az említett kötelezettséget előíró szabály nem egy különösen összetett helyzetre vonatkozik. A felperes hozzáteszi, hogy az említett szabályt a vitatott jegyzékek elfogadása előtt, a 2006. december 12-i Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ítélet (T-228/02, EU:T:2006:384) és a 2009. október 14-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet (T-390/08, EU:T:2009:401) rögzítette, valamint hogy a jelen ügyben – éppúgy mint a 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet (T-384/11, EU:T:2014:986) alapjául szolgáló ügyben – a Tanács megsértette a tények ellenőrzésére és a korlátozó intézkedések elfogadásának indokait alátámasztó bizonyítékok benyújtására vonatkozó kötelezettségét.

75 Másodszor, a felperes – a vitatott jegyzékbevételekre vonatkozó 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítéletre (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) és a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítéletre (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650) támaszkodva – arra hivatkozik, hogy az első jegyzékbevétel megsemmisítését eredményező eljárás keretében a Tanács egyrészt kijelentette azt, hogy a második jegyzékbevétel idején nem álltak rendelkezésére sem a Németországi Szövetségi Köztársaság által szolgáltatott információk, sem a *The New York Timesban* 2010. június 7-én megjelent cikk (2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélet, T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409, 52. pont), másrészt azt, hogy az uniós tagállamok kormányainak kérésére, további ellenőrzések nélkül vette fel a személyeket és szervezeteket a szankciós jegyzékekbe.

76 Ezenkívül a felperes hangsúlyozza, hogy a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítéletben (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) a Törvényszék megállapította, hogy a Tanács „nyilvánvaló értékelési hibát" követett el, és hogy a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítéletben (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650) a Törvényszék úgy vélte, hogy a Tanács eljárását a „gondosság hiánya" jellemezte.

77 Egyébiránt a felperes azt állítja, hogy a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) 47. és 48. pontjában a Törvényszék kifejezetten megállapította, hogy sem a megtámadott jogi aktusok, sem pedig a felperes neve atomfegyverek iráni elterjesztésével vádolt személyek jegyzékén való fenntartásának a felperes részére történő kifejtése céljából a Tanács által 2012. március 23-án küldött levél nem tartalmazta a legcsekélyebb utalást sem az IRISL által a HTTS vonatkozásában gyakorolt állítólagos ellenőrzés jellegére vagy a HTTS által az IRISL nevében végzett tevékenységekre vonatkozóan, amely igazolhatta volna a második jegyzékbevételt.

78 Végül a harmadik jegyzékbevételt illetően a felperes előadja, hogy a Tanács több dokumentumot is benyújtott, de ezek a „bizonyítékoknak" minősített dokumentumok nem voltak alkalmasak arra, hogy olyan kapcsolatot tárjanak fel közte, valamint az IRISL és az IRISL Europe között, amely

igazolhatná vele szemben korlátozó intézkedések elfogadását. E tekintetben egyébiránt rámutat, hogy a 2017. május 30-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet (C-45/15 P, EU:C:2017:402) alapjául szolgáló ügyben megállapítást nyert, hogy az uniós jog megsértése akkor nyilvánvalóan súlyos, ha az a felrótt kötelezettségszegést megállapító ítélet kihirdetése ellenére sem szűnt meg, és hogy ezt az elvet a harmadik jegyzékbevétel elfogadásával elkövetett jogsértéssel összefüggésben a második jegyzékbevételnek a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélettel (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) való megsemmisítése ellenére alkalmazni kell.

79 Harmadszor a felperes azt állítja, hogy nem állt fenn olyan különös nehézség, amely megakadályozhatta volna a Tanácsot annak elismerésében, hogy egy korábbi tevékenység önmagában nem igazolja korlátozó intézkedések előírását egy személlyel szemben, és hogy ezáltal a Tanács e tekintetben semmilyen, vagy legfeljebb rendkívül korlátozott mérlegelési mozgástérrel rendelkezett.

80 Negyedszer, a felperes szerint a harmadik jegyzékbevétel során a Tanács figyelmen kívül hagyta, hogy a 2013. szeptember 16-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítéletében (T-489/10, EU:T:2013:453) a Törvényszék megsemmisítette az IRISL, valamint más, az általa hivatkozott társaságok, többek között a SAPID és a HDSL nevének felvételét, és ezáltal a benyújtott „bizonyítékok” eleve teljes mértékben irrelevánsak.

81 A második és harmadik kifogást illetően a felperes előadja, hogy a közte és az IRISL közötti kapcsolat fennállására vonatkozó bizonyítékok benyújtására irányuló kötelezettség megsértése következésképpen a bírói jogvédelemhez való jog kellően súlyos megsértését, valamint a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog, a személyes adatok védelméhez való jog, a vállalkozás szabadsága és a tulajdonhoz való jog megsértését eredményezi.

82 A Tanács és a Bizottság a felperes valamennyi érvét vitatja.

Az Unió szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó ítélkezési gyakorlat felidézése

83 Emlékeztetni kell arra, hogy a kártérítési kereset olyan önálló jogorvoslatot képez, amely nem valamely konkrét intézkedés megsemmisítésére, hanem a valamely intézmény által okozott kár megtérítttetésére irányul (lásd ebben az értelemben: 1971. december 2-i Zuckerfabrik Schöppenstedt kontra Tanács ítélet, 5/71, EU:C:1971:116, 3. pont), valamint hogy a megsemmisítés iránti kereset nem képezi annak előfeltételét, hogy kártérítési keresettel a Törvényszékhez lehessen fordulni.

84 Ezenkívül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogi szabály kellően súlyos megsértésének fennállása, a kár tényleges jellege, valamint az aktus kibocsátóját terhelő kötelezettség megsértése és a sérelmet szenvedett személyek kára közötti okozati összefüggés fennállása (lásd ebben az értelemben: 2012. április 19-i Artegodan kontra Bizottság ítélet, C-221/10 P, EU:C:2012:216, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 32 pont).

85 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az Unió EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges feltételek kumulatívak (lásd ebben az értelemben: 2010. december 7-i Fahas kontra Tanács ítélet, T-49/07, EU:T:2010:499, 93. pont;

2012. február 17-i Dagher kontra Tanács végzés, T-218/11, nem tették közzé, EU:T:2012:82, 34. pont). Ebből következik, hogy ha egyetlen feltétel nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy a többi feltétel teljesülésének vizsgálatára szükség lenne (lásd ebben az értelemben: 1999. szeptember 9-i Lucaccioni kontra Bizottság ítélet, C-257/98 P, EU:C:1999:402, 14. pont; 2011. október 26-i Dufour kontra EKB ítélet, T-436/09, EU:T:2011:634, 193. pont).

86 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az Unió valamely jogi aktusa jogellenességének megállapítása például egy megsemmisítés iránti kereset keretében, akármilyen sajnálatos is, nem elegendő annak megállapításához, hogy az Unió szerződésen kívüli felelőssége – valamely intézménye jogellenes magatartásának következményeként – ebből eredően automatikusan megállapítást nyerjen. E feltétel teljesülésének elismeréséhez az ítélkezési gyakorlat ugyanis azt követeli meg, hogy a felperes bizonyítsa, hogy a szóban forgó intézmény nem egyszerű jogellenességet követett el, hanem a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabály kellően súlyos megsértését (lásd: 2019. június 5-i Bank Saderat kontra Tanács ítélet, T-433/15, nem tették közzé, EU:T:2019:374, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

87 Egyébiránt valamely kellően súlyos jogsértés bizonyítása annak elkerülésére irányul – különösen a korlátozó intézkedések terén –, hogy az érintett intézmény által az Unió és a tagállamai általános érdekében teljesítendő küldetést akadályozza annak veszélye, hogy ezen intézménynek kelljen végül viselnie azon károkat, amelyeket az érintett személyek ezen intézmény aktusai révén esetlegesen elszenvedhetnek, anélkül azonban, hogy az érintett intézmény által elkövetett kirívó és nem kimenthető mulasztások vagyoni vagy erkölcsi következményeinek terhe az egyénekre hárulna (lásd: 2019. június 5-i Bank Saderat kontra Tanács ítélet, T-433/15, nem tették közzé, EU:T:2019:374, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

88 A nemzetközi béke és biztonság fenntartására irányuló átfogóbb célkitűzés ugyanis – az Unió külső tevékenységének az EUSZ 21. cikkben kimondott céljaival összhangban – igazolhatja a bizonyos gazdasági szereplőket érintő, ezen alapvető célkitűzés megvalósítása érdekében az Unió által elfogadott jogi aktusokkal kapcsolatos végrehajtási határozatokból eredő, akár jelentős negatív következményeket (2019. június 5-i Bank Saderat kontra Tanács ítélet, T-433/15, nem tették közzé, EU:T:2019:374, 50. pont).

A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítéletben (C-123/18 P) rögzített elvek felidézése

89 A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 33. pontjában a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabály kellően súlyos megsértése akkor állapítható meg, ha együtt jár a mérlegelési jogkörre vonatkozóan előírt korlátoknak az érintett intézmény általi nyilvánvaló és súlyos megsértésével, és hogy e vonatkozásban figyelembe kell venni többek között a megoldandó helyzetek összetettségét, a megsértett szabály egyértelműségének és pontosságának fokát, valamint a megsértett szabály által az uniós intézmény részére biztosított mérlegelési mozgástér terjedelmét.

90 E tekintetben a Bíróság a 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 34. pontjában először is hangsúlyozta, hogy valamely uniós jogi szabály kellően súlyos megsértésének követelménye abból a szükségszerűségből ered, hogy meg kell teremteni az egyensúlyt egyrészt a magánszemélyek számára az intézmények jogellenes cselekményeivel szemben biztosított védelem, másrészt pedig azon mozgástér között, amelyet az intézmények számára el kell ismerni ahhoz, hogy ne bénuljon meg a működésük. Ennek az egyensúlynak a

megteremtése fokozott jelentőséggel bír a korlátozó intézkedések területén, ahol az információk rendelkezésre állásával kapcsolatban a Tanács által tapasztalt akadályok különösen nehézzé teszik az általa végzendő értékelést.

91 A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 43. pontjában a Bíróság másodszor rámutatott arra, hogy kizárólag olyan szabálytalanság megállapítása alapozhatja meg az Unió szerződésen kívüli felelősségét, amelyet a szokásosan elővigyázatos és gondos igazgatási szerv hasonló körülmények között nem követett volna el.

92 A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 44. és 46. pontjában a Bíróság harmadszor megállapította, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely uniós jogi szabály kellően súlyos megsértésének értékelésekor figyelembe veendő szempontok mindegyike arra az időpontra vonatkozik, amikor a szóban forgó intézmény a határozatot elfogadta, illetve a magatartást tanúsította, és ebből következően valamely uniós jogi szabály kellően súlyos megsértésének fennállását szükségképpen azon körülmények alapján kell értékelni, amelyek között az intézmény e konkrét időpontban eljárt.

93 A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 41. pontjában a Bíróság negyedszer megállapította, hogy amennyiben a korlátozó intézkedést elfogadó rendeletet a Törvényszék jogerőre emelkedett ítélete megsemmisíti, meg kell állapítani, hogy e rendelet tekintetében teljesült az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges első feltétel első része, azaz a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető uniós jogi szabály megsértése.

94 A 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 77–79. pontjában a Bíróság ötödször megállapította, hogy az intézkedések elfogadása érdekében a valamely személy vagy szervezet ellenőrzése alatti eljárást, illetve az ilyen személy vagy szervezet nevében való eljárást hasonlónak kell tekinteni. Rámutatott, hogy ezt a következtetést e rendelkezés céljának elemzése is alátámasztja, amely rendelkezés arra irányul, hogy lehetővé tegye a Tanács számára, hogy hatékony intézkedéseket hozzon az atomfegyverek elterjesztésében közreműködő személyekkel szemben, valamint hogy megakadályozza az ilyen intézkedések kijátszását. Ezenkívül pontosította, hogy az említett következtetést a 961/2010 rendelet 16. cikke (2) bekezdése d) pontja kontextusának elemzése is megerősíti.

A Törvényszék álláspontja

95 A fenti 83–94. pontban felidézett elvek tükrében kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben teljesülnek-e az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításával kapcsolatos feltételek.

96 Elöljáróban – a fenti 93. pontban felidézettekre figyelemmel – mivel a jogerőre emelkedett 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ügyben hozott ítélet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) és a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítélet (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650) megsemmisítette a vitatott jegyzékbevételeket, úgy kell tekinteni, hogy e jegyzékbevételek tekintetében teljesül az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához szükséges első feltétel első része, azaz a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető uniós jogi szabály megsértése. Következésképpen most azt kell megvizsgálni, hogy a felperes által előterjesztett információk bizonyíthatják-e, hogy az említett jegyzékbevételek a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogi szabály kellően súlyos megsértését képezik.

– Az első, a jegyzékbevétel tárgyi feltételeinek a tények ellenőrzésére és a korlátozó intézkedések elfogadásának indokait alátámasztó bizonyítékok benyújtására vonatkozó kötelezettség megsértése miatti kellően súlyos megsértésére alapított kifogásról

97 A Törvényszéknek azt kell vizsgálnia, hogy a Tanács a vitatott jegyzékbevételek elfogadásával kellően súlyosan sértett-e meg egy, a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabályt, figyelemmel kizárólag azokra a bizonyítékokra, amelyek e jegyzékbevételek elfogadásának időpontjában a rendelkezésére álltak.

98 Előzetesen emlékeztetni kell azokra az információkra, amelyek az első jegyzékbevétel időpontjában a Tanács rendelkezésére álltak, mivel e jegyzékbevétel azon kontextus részét képezi, amelyben a vitatott jegyzékbevételeket elfogadták. A Tanács konkrétan jelezte, hogy az első jegyzékbevétel azon alapult, hogy a felperes 2008-ig, európai letelepedését és a HTTS megalapítását megelőzően az IRISL igazgatója volt. A Tanács azt is jelezte, hogy a HTTS székhelye Hamburgban (Németország), a Schottweg 7. szám alatt található, valamint hogy az IRISL európai leányvállalatának, az IRISL Europe-nak a székhelye Hamburgban, a Schottweg 5. szám alatt található. Meg kell állapítani – amint azzal a Tanács is érvelt –, hogy az első jegyzékbevétel elfogadásának időpontjában valóban a Tanács rendelkezésére állt ez a HTTS címével kapcsolatos információ, amint az a 423/2007 rendelet V. mellékletében szereplő jegyzékbe felvett vállalkozásokkal kapcsolatos azonosító adatoknak a 668/2010 végrehajtási rendelet melléklete III. része 1. pontjának d) és j) alpontjából eredő változatából kitűnik.

99 A Tanács ezen túlmenően azzal érvelt, hogy rendelkezésére állt az IRISL-ről szóló 1803. (2008) és 1929. (2010) sz. határozat, valamint a Biztonsági Tanács szankcióbizottságának jelentése, amely megállapította, hogy e társaság háromszor sértette meg nyilvánvalóan az 1747. (2007) sz. határozatban előírt fegyverembargót. Egyrészről – amint arra a Tanács helytállóan rámutat – az bizonyítja, hogy ezek a dokumentumok valóban a Tanács birtokában voltak, hogy azokat megemlíti az IRISL-nek a 2010/413 határozat II. mellékletének III. részébe, valamint a 668/2010 végrehajtási rendelet mellékletének III. részébe való felvételével kapcsolatos indokolásban.

100 Másrészről a fegyverembargó – az említett jelentésben megállapított – háromszori megsértésének tényleges megtörténtét nem kérdőjelezték meg, mint ahogyan az említett jelentés tartalmát sem, amennyiben abból kitűnik, hogy az IRISL tevékenységekbe kezdett az elfogadott intézkedések megkerülése céljából oly módon, hogy tevékenységeit más vállalkozásoknak adta át, kitűnik továbbá, hogy európai székhelye a HTTS, a felperes által alapított és irányított társaság székhelyének közelében volt. Amint arra a Tanács lényegében rámutatott, az első jegyzékbevételre utaló jelzésekről volt szó, amennyiben ez a jegyzékbevétel az IRISL és emellett a HDSL jegyzékbevételének közvetlen következménye volt, amennyiben ezen utóbbi nevét – amely nevében a HTTS eljárt – az IRISL nevében eljáró társaságként vették fel a 2010/413 határozat II. mellékletének III. részébe, valamint a 668/2010 végrehajtási rendelet mellékletének III. részébe.

101 Ráadásul meg kell állapítani, hogy az IRISL Europe székhelyének és a HTTS székhelyének földrajzi közelségét a felperes nem vitatta. A felperes – ezzel a közelséggel összefüggésben – a tárgyaláson még azt is elismerte, hogy a vitatott jegyzékbevételek idején igénybe tudta venni az IRISL Europe alkalmazottait, amely a személyzetének egy részét a felperes rendelkezésére bocsátotta.

102 Végül a Tanács – anélkül, hogy a tények valóságtartalmát a felperes vitatta volna – azzal érvelt, hogy az első jegyzékbevétel idején a HTTS, amelynek a felperes volt a vezetője, a HDSL hajózási ügynökeként tevékenykedett, amelyről megállapították, hogy szorosan kötődik az IRISL-hez,

amelynek nevét az Iránban az atomfegyverek elterjedését gyaníthatóan elősegítő szervezetek jegyzékeibe 2010. július 26-án szintén felvették azzal az indokkal, hogy „az IRISL nevében konténeres műveleteket hajt[ott] végre az IRISL tulajdonában lévő hajókkal”, valamint hogy N. Bateni volt az IRISL vezetője 2008-ig, azt megelőzően, hogy Európában letelepedett volna és megalapította volna a HTTS-t.

103 Ezen összefüggés figyelembevételével kell megvizsgálni a második jegyzékbevétel alapjául szolgáló tényezőket. A Tanács pontosította, hogy az szintén pontos és nem vitatott körülményeken alapult, jelesül azon, hogy a felperes a 2008-ig az IRISL, az első jegyzékbevételekor pedig a HTTS igazgatója volt. Rámutatott, hogy ez egyébként egyértelműen kitűnik a 2012. január 17-i levélből, amelyben a felperes az első jegyzékbevétel indokait vitatta.

104 A harmadik jegyzékbevételt illetően a Tanács pontosította, hogy ezen intézkedés elfogadása előtt a keresetlevél A.3 és A.5. mellékletében említett dokumentumok ugyancsak rendelkezésre álltak, és azokat közölték a felperessel. Többek között a *The New York Timesban* 2010. június 7-én megjelent „Companies Linked to IRISL” című cikkből álló nyilvános forrásról volt szó, amely 66 olyan vállalkozás, köztük a HTTS és a HDSL listáját tartalmazta, amelyek kapcsolatban álltak az IRISL-lel, és amelyek részére az IRISL hajókat adott át, és amely forrás olyan dokumentumokat tartalmazott, amelyek alátámasztották, hogy a felperes 2009-től kezdődően az IRISL Europe, 2010-től pedig a HTTS vezetője volt.

105 Egyébiránt a keresetlevél A.3 és A.5. mellékletéből kitűnik, hogy a harmadik jegyzékbevétel elfogadása előtt a Tanács számos olyan információt közölt a felperessel, amelyek lehetővé tették annak alátámasztását, hogy a felperes 2008-ig az IRISL, majd az IRISL Europe igazgatója volt, és hogy az alapvető tengeri hajózási ügynöki szolgáltatások tekintetében a HTTS, a SAPID és a HDSL európai ügynöke volt.

106 Ezenfelül a Tanács előadta, hogy a harmadik jegyzékbevétel során figyelembe vette az 1929. (2010) sz. határozattal létrehozott szakértői csoport 2012. június 12-i végleges jelentését, valamint az említett szakértői csoport 2013. június 5-i végleges jelentését, amelyekből kitűnik, hogy az IRISL hajókat adott át két kapcsolt társaságnak, nevezetesen a HDSL-nek és a SAPID-nak. Ezenkívül 2008 óta az IRISL és a hozzá kapcsolódó társaságok számos módosítást eszközöltek a hajók tényleges és bejegyzett tulajdonosát illetően, továbbá az IRISL és az IRISL-hez kötődő társaságok tényleges tulajdonában álló hajók folyamatosan változtatták nevüket, lobogójukat és bejegyzett tulajdonosukat. Hangsúlyozni kell, hogy az Egyesült Nemzetek szakértői csoportja által készített e végleges jelentések rendelkezésre állását illetően nem vitatott, hogy azok nemzetközileg elismert tényeknek minősülnek.

107 Egyébiránt a Tanács pontosította, hogy a harmadik jegyzékbevétel során rendelkezésére állt egy nyilvános információforrás, jelesül az Iran Watch 2012. augusztus 2-i jelentése, valamint a Németországi Szövetségi Köztársaság által a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) alapjául szolgáló eljárás keretében tett nyilatkozatok. A Németországi Szövetségi Köztársaság említett nyilatkozataiból először is az tűnik ki, hogy a HTTS kapcsolatot tartott fenn a 2009 tavaszán az IRISL privatizációja keretében létrehozott HDSL-lel, másodszor, hogy 2009 novemberének végén a HDSL átvette az IRISL teherhajóflottáját, valamint hogy ezzel párhuzamosan a HTTS kizárólag az IRISL-lel szembeni korlátozó intézkedések megkerülésének céljából jött létre, harmadszor, hogy a HTTS volt a HDSL európai ügynöke, míg e társaság flottájának többi része vonatkozásában az IRISL Europe maradt az IRISL ügynöke, negyedszer pedig a HTTS valamennyi tevékenységét az IRISL javára végezte.

108 E tekintetben pontosítani kell, hogy az említett nyilatkozatok a Tanács rendelkezésére álltak a harmadik jegyzékbevétel során, mivel a 2013. június 12-i HTTS kontra Tanács ítélet (T-128/12 és T-182/12, nem tették közzé, EU:T:2013:312) – az 53. pontjának megfelelően – e nyilatkozatokra hivatkozik, ezen ítélet elfogadása pedig megelőzi ezt a jegyzékbevételt.

109 Végül a Tanács – a Törvényszék által a tárgyaláson feltett egyik kérdésre válaszolva – a harmadik jegyzékbevételt illetően pontosította, hogy a jegyzékbevétel elfogadásakor a birtokában voltak a keresetlevél A.3 és A.5. mellékletében említett, a fenti 104. és 105. pontban hivatkozott információk, és hogy azokat a Törvényszék a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítélet (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650, nem tették közzé) alapjául szolgáló eljárásban figyelembe vette.

110 A fentiek összességéből az következik, hogy a Tanács a jelen eljárás keretében bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések elfogadása során rendelkezésére állt több valószínűsítő körülmény, és nem bizonyítékok nélkül fogadta el a vitatott jegyzékbevételeket.

111 Egyébiránt nem bizonyíthatja a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabálynak a Tanács részéről történő kellően súlyos megsértését a felperes azon érve, amely szerint a jelen ügyben a súlyos és nyilvánvaló jogsértést közvetlenül bizonyítják egyrészt a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) alapjául szolgáló eljárás során a Tanács által tett nyilatkozatok, másrészt pedig ezen ítélet és a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítélet (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650).

112 Egyrészt ugyanis a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) alapjául szolgáló eljárás során a Tanács által tett nyilatkozatokat illetően meg kell állapítani, hogy a felperes állításával ellentétben a Tanács ezen eljárás keretében nem ismerte el, hogy a felperes nevét kizárólag a tagállamokból származó információk alapján, bizonyítékok nélkül vette fel a vitatott jegyzékekbe. Annak előadására szorítkozott, hogy az egyik tagállam arról tájékoztatta, hogy a felperes az IRISL Europe igazgatója, ami a második jegyzékbevétel indokolásában nem említett körülmény, és amelyet ezért a Törvényszék nem elemzett az e jegyzékbe való felvétellel szemben benyújtott kereset keretében. Ezenkívül, bár a Tanács az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben tartott tárgyaláson kijelentette, hogy a második jegyzékbevétel elfogadásának időpontjában nem rendelkezett sem a Németországi Szövetségi Köztársaság által szolgáltatott információkkal, sem pedig a *New York Timesban* 2010. június 7-én megjelent cikkel, kiderült, hogy az említett jegyzékbevétel nem e két tényezőn, hanem jelentős számú valószínűsítő körülményen alapult. Ezt a következtetést alátámasztják a fenti 98–103. pontban említett tényezők.

113 Másrészt, ami a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítéletet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) illeti – amelyben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a Tanács „nyilvánvaló értékelési hibát” követett el –, valamint a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítéletet (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650) illetően először is pontosítani kell, hogy a megsemmisítés iránti kereset alátámasztása céljából előadott jogalapként felhozott nyilvánvaló értékelési hibát meg kell különböztetni a mérlegelési jogkörrel kapcsolatos korlátoknak a – magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogi szabály kellően súlyos megsértésének kártérítési kereset keretében való megállapíttatása céljából hivatkozott – nyilvánvaló és súlyos figyelmen kívül hagyásától.

114 Továbbá, amint az a 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 44. pontjából kitűnik, és amint azt a Törvényszék a fenti 92. pontban pontosította, a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogi szabály kellően súlyos megsértésének értékelése során figyelembe veendő szempontok mindegyikét az érintett intézmény által elfogadott határozat vagy tanúsított magatartás időpontjára kell vonatkoztatni.

115 Ezzel összefüggésben a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítélettel (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) és a 2015. szeptember 18-i HTTS és Bateni kontra Tanács ítélettel (T-45/14, nem tették közzé, EU:T:2015:650) kapcsolatban a felperes által előadott érveket nem lehet a vitatott jegyzékbevétel időpontjában rendelkezésre álló információkként figyelembe venni annak értékelése céljából, hogy az említett jegyzékbevételeket illetően a Tanács súlyosan és nyilvánvalóan megsértett-e egy, a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogi szabályt.

116 Végül az arra alapított érvet illetően, hogy a harmadik jegyzékbevételre a 2013. szeptember 6-i Bateni kontra Tanács ítéletet (T-42/12 és T-181/12, nem tették közzé, EU:T:2013:409) követően került sor, és hogy a 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet (T-384/11, EU:T:2014:986) alapján az ilyen jegyzékbevétel a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogi szabály súlyos és nyilvánvaló megsértésének minősül, meg kell állapítani, hogy az említett ítélet elfogadásának és a harmadik jegyzékbevételnek az időpontja között a 2013/497 határozat és a 971/2013 rendelet egy új, az IRSL tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló jogi személyekre, szervezetekre, illetve szervekre vonatkozónál szélesebb körű jegyzékbevételi kritériumot írt elő a 2010/413 határozat 20. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a 267/2012 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének e) pontja vonatkozásában. Ez „[…] az IRISL, illetve az ő tulajdon[á]ban lévő vagy által[a] ellenőrzött, vagy a nev[é]ben eljáró szervezetek részére biztosítást vagy más alapvető szolgáltatást nyújtó személyek[et]” is megemlítő új kritérium tehát nem az IRISL tulajdonában lévő, ellenőrzése alatt álló vagy annak nevében eljáró szervezetekre korlátozódott, hanem kiterjedt az e társaság tulajdonában álló, általa ellenőrzött és a nevében eljáró szervezetek részére szolgáltatásokat nyújtó személyekre és szervezetekre is.

117 Következésképpen a vitatott jegyzékekbe való harmadik felvétel elfogadásakor a Tanács nem a második jegyzékbevétel során adott indokolás megismétlésére szorítkozott. A harmadik jegyzékbevételt ugyanis többek között az indokolta, hogy a felperes a HTTS vezérigazgatója volt, amely általános ügynökként alapvető szolgáltatásokat nyújtott a SAPID és a HDSL számára. Így a felperes ezen újbóli jegyzékbevétele új jegyzékbevételi kritériumon, nevezetesen az alapvető szolgáltatásoknak az IRISL nevében eljáró szervezetek részére történő nyújtásán alapult.

118 A felperes arra alapított érvét illetően, hogy a Tanács által a jelen ügyben tanúsított magatartás megegyezett a 2014. november 25-i Safa Nicu Sepahan kontra Tanács ítélet (T-384/11, EU:T:2014:986) alapjául szolgáló ügyben tanúsított magatartással, pontosítani kell, hogy jóllehet a Törvényszék ebben az ítéletben megállapította, hogy a Tanács jogellenesen járt el, miközben nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel, ez amiatt volt, hogy a szóban forgó intézkedések elfogadásának időpontjában nem rendelkezett az említett korlátozó intézkedések felperessel szembeni elfogadásának indokait alátámasztó információkkal és bizonyítékokkal, és hogy ily módon megsértett egy olyan kötelezettséget, amely ezen intézkedések elfogadásának időpontjában a Bíróság következetes ítélkezési gyakorlatából már következett, és amellyel kapcsolatban a Tanács nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel (lásd: 2019. június 5-i Bank Saderat kontra Tanács ítélet, T-433/15, nem tették közzé, EU:T:2019:374, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 A jelen ügyben azonban nincs szó a vitatott jegyzékbevételek alátámasztása céljából bizonyítékok szolgáltatására irányuló kötelezettség Tanács által tiszteletben tartásáról. A jelen ügyben ugyanis azt kell meghatározni, hogy a Tanács az említett jegyzékbevételeknek az elfogadásuk időpontjában a birtokában lévő – és különösen a fenti 98–109. pontban jelzett – bizonyítékok alapján történő elfogadásával az Unió szerződésen kívüli felelősségét megalapozó kellően súlyos jogsértést követett-e el. E tekintetben figyelembe kell venni a szóban forgó korlátozó intézkedések alátámasztása céljából alkalmazott valószínűsítő körülmények értékelésével kapcsolatban a Tanács rendelkezésére álló mozgásteret.

120 E tekintetben a felperes arra alapított érvére válaszul, hogy a vitatott jegyzékbevételek elfogadása során nem állt fenn olyan különleges nehézség, amely megakadályozta volna a Tanácsot annak elismerésében, hogy egy korábbi tevékenység önmagában nem igazolhatja korlátozó intézkedések valamely személlyel szembeni előírását, és hogy a Tanács e tekintetben tehát semmilyen, vagy legfeljebb rendkívül korlátozott mérlegelési mozgástérrel rendelkezett, emlékeztetni kell arra, hogy a második jegyzékbevétel azon a körülményen alapult, hogy a felperes az IRISL nevében eljáró társaságként szankcionált társaság, a HTTS igazgatója, valamint az IRISL jogi igazgatója volt, és hogy a harmadik jegyzékbevétel alapját az a körülmény képezte, hogy a felperes az IRISL nevében járt el, 2008-ig az IRISL igazgatója, majd pedig az IRISL Europe ügyvezetője, végül a HTTS ügyvezetője volt, amely általános ügynökként alapvető szolgáltatásokat nyújtott az IRISL nevében eljáró szervezetként megjelölt SAPID és a HSDL számára.

121 A vitatott jegyzékbevételek tehát mind a felperes és az IRISL közötti személyes kapcsolaton, mind azon a körülményen alapultak, hogy a felperes vezetői szerepet töltött be egy, az állítólag az IRSL tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló társaságban, nevezetesen a HTTS-ben, amely alapvető szolgáltatásokat nyújtott az állítólag az IRISL ellenőrzése alatt vagy tulajdonában álló más társaságok, többek között a HDSL és a SAPID részére.

122 Mindenesetre azon kérdést illetően, hogy valamely személy korábbi tevékenysége kellőképpen igazolhatja-e korlátozó intézkedések vele szembeni elfogadását, vagy más valószínűsítő körülményeknek is fel kell merülniük, meg kell említeni, hogy a körülményektől függően a múltban gyakorolt tevékenységre való hivatkozás megfelelő igazolás lehet a korlátozó intézkedés elfogadásához (lásd analógia útján: 2016. július 28-i Tomana és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-330/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:601, 86. pont).

123 Ezenfelül hozzá kell tenni, hogy a vitatott jegyzékbevételek elfogadásának időpontjában a valamely „más szervezet tulajdonában vagy ellenőrzés alatt álló társaság” fogalma a korlátozó intézkedésekkel összefüggésben is mérlegelési mozgásteret engedett a Tanács részére. Végezetül, bár a 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítéletben (C-123/18 P, EU:C:2019:694) a Bíróság pontosította a „tulajdonban álló” és az „ellenőrzése alatt álló” kifejezés tartalmát, meg kell állapítani, hogy a Bíróság ezen ítélet 70. pontjában helybenhagyta azt, amire a Törvényszék a 2017. december 13-i HTTS kontra Tanács ítéletben (T-692/15, EU:T:2017:890) emlékeztetett, azaz azt, hogy a „tulajdonban vagy ellenőrzés alatt álló társaság” fogalmának a korlátozó intézkedések területén nem ugyanaz a hatálya, mint általánosságban a társasági jogban, amikor arról van szó, hogy jogilag egy másik kereskedelmi szervezet döntési irányítása alatt álló valamely társaság kereskedelmi felelősségét kell meghatározni. A korlátozó intézkedések területén a Bíróság az „ellenőrzés” fogalmának eléggé tág meghatározását részesítette előnyben, és nem megszorítóan határozta meg a „tulajdonában” és az „ellenőrzése alatt áll” kifejezést, amint az lényegében a 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet (C-123/18 P, EU:C:2019:694) 74. és 75. pontjából kitűnik.

124 Ennélfogva a Tanácshoz és a Bizottsághoz hasonlóan úgy kell tekinteni, hogy a vitatott jegyzékbevételek elfogadásának időpontjában bizonytalanság övezhette a valamely „másik szervezet tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló társaság” fogalmának pontos tartalmát, valamint hogy következésképpen a Tanács rendelkezett bizonyos mozgástérrel az annak bizonyítására alkalmas elemek értékelésével kapcsolatban, hogy a HTTS – amelynek a felperes az igazgatója volt – az iráni nukleáris tevékenységekben közreműködő, azokkal közvetlen kapcsolatban álló vagy ahhoz támogatást biztosító valamely társaság tulajdonában vagy ellenőrzése alatt áll.

125 Végül a felperes arra az érvre hivatkozott, amely szerint a harmadik jegyzékbevétel során a Tanács figyelmen kívül hagyta, hogy a 2013. szeptember 16-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítéletben (T-489/10, EU:T:2013:453) a Törvényszék megsemmisítette az IRISL, valamint más, a Tanács által megjelölt társaságok – többek között a SAPID és a HDSL – jegyzékbevételét, és hogy ezért a „bizonyítékok” eleve nem voltak relevánsak. E tekintetben, amint azt a Bíróság a 2019. január 31-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítélet (C-225/17 P, EU:C:2019:82) 48. pontjában megállapította, az 1747. (2007) sz. határozattal bevezetett embargó háromszori megsértésének tényleges megtörténtét a 2013. szeptember 16-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítélet (T-489/10, EU:T:2013:453) nem kérdőjelezte meg. Ezen ítélet 66. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy „igazoltnak […] tűn[t] úgy tekinteni, hogy az, hogy az IRISL az 1747. (2007) sz. határozat (5) bekezdésében foglalt tilalmat megsértve három esetben katonai áru szállításában működött közre, [szintén] növel[te] annak veszélyét, hogy az atomfegyverek elterjedéséhez kapcsolódó felszerelések szállítására vonatkozó esetekben is közreműködött”.

126 Következésképpen az IRISL, a SAPID és a HDSL neve jegyzékbevételének a második és a harmadik jegyzékbevétel elfogadása utáni megsemmisítéséből nem következik, hogy a Tanács oly módon sértette meg a jegyzékbevétel anyagi feltételeit, hogy az megalapozza az Unió szerződésen kívüli felelősségét.

127 A fentiek összességéből kitűnik, hogy – ellentétben azzal, amit a felperes az első kifogása keretében állít – a Tanács a második és a harmadik jegyzékbevétel elfogadásának időpontjában olyan bizonyítékokkal rendelkezett, amelyek arra utaló valószínűsítő körülményeknek tekinthetők, hogy a felperes kapcsolatban állt az IRISL-lel, és eljárhatott az IRISL nevében Európában, valamint a HTTS-n belül az IRISL érdekében.

128 Ennélfogva e körülmények között, még annak feltételezése esetén is, hogy a második és harmadik jegyzékbevétel idején a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy a hivatkozott körülményekre támaszkodott, nem lehet megállapítani, hogy ez a hiba kirívó és nem kimenthető lett volna, valamint hogy a szokásosan elővigyázatos és gondos igazgatási szerv hasonló körülmények között nem követte volna azt el (lásd analógia útján: 2019. június 5-i Bank Saderat kontra Tanács ítélet, T-433/15, nem tették közzé, EU:T:2019:374, 73. pont).

129 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a vitatott jegyzékbevételek elfogadásának időpontjában a Tanács nem tért el attól a magatartástól, amelyet egy szokásosan elővigyázatos és gondos igazgatási szerv tanúsított volna.

130 Ebből következik, hogy el kell utasítani az arra alapított első kifogást, hogy a Tanács nem bizonyította elegendő bizonyíték alapján, hogy a felperes az IRISL irányítása alatt állt.

– A második, a hatékony bírói jogvédelemhez való alapvető jog kellően súlyos megsértésére alapított kifogásról

131 Ami a második kifogást illeti, az iratokból kitűnik, hogy a felperes megkapta azokat az információkat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy megértse a vele szemben elfogadott korlátozó intézkedések indokait, valamint hogy lehetősége volt az őt érintő korlátozó intézkedések jogellenességére hivatkozni, és azok megsemmisítését kérni.

132 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy mivel a felperes keresetet indított az őt érintő korlátozó intézkedésekkel szemben, és a Törvényszék megsemmisítette ezeket az intézkedéseket, a jelen ügyben nem hivatkozhat a hatékony bírói jogvédelemhez való joga kellően súlyos megsértésének fennállására (lásd ebben az értelemben: 2018. december 10-i Bank Refah Kargaran kontra Tanács ítélet, T-552/15, nem tették közzé, EU:T:2018:897, 51. pont).

133 Ennélfogva a második kifogást mint megalapozatlant kell utasítani.

– A harmadik, a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jognak, a személyes adatok védelméhez való jognak, valamint a vállalkozás szabadságának és a tulajdonhoz való jognak a kellően súlyos megsértésére alapított kifogásról

134 A harmadik kifogást illetően a Tanácshoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a felperes érveit nem támasztják alá bizonyítékok, és ezért azok nem felelnek meg az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában előírt követelményeknek.

135 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell többek között az említett jogalapok rövid ismertetését. Továbbá az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ezen ismertetésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes részére védekezésének előkészítését, és azt, hogy a Törvényszék adott esetben további erre vonatkozó információ kérése nélkül határozni tudjon a keresetről. Ahhoz ugyanis, hogy a kereset elfogadható legyen, a lényegi tény- és jogkérdéseknek, amelyeken a kereset alapul, ha csak röviden is, de magának a keresetlevélnek a megfogalmazásából koherens és érthető módon ki kell tűnniük a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében. Ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlat szerint elfogadhatatlannak kell tekinteni minden olyan jogalapot, amelyet nem megfelelően fogalmaztak meg a keresetlevélben. Hasonló követelmények érvényesülnek a jogalap alátámasztására felhozott kifogás tekintetében. Az eljárásgátló okokra alapított ezen elfogadhatatlansági kifogást az uniós bíróságnak hivatalból vizsgálnia kell (lásd ebben az értelemben: 2016. május 12-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, T-384/14, EU:T:2016:298, 38. pont, nem tették közzé, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. február 12-i Kampete kontra Tanács ítélet, T-164/18, nem tették közzé, EU:T:2020:54, 112. pont).

136 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a keresetlevélben a felperes a hivatkozott elvek tartalmának felidézésére szorítkozik, és semmiféle bizonyítékot nem terjeszt elő a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog, a személyes adatok védelméhez való jog, valamint a vállalkozás szabadsága és a tulajdonhoz való jog súlyos megsértésének alátámasztására. A tárgyaláson a Törvényszék által feltett egyik kérdésre válaszolva ráadásul a felperes pontosította, hogy a vele szemben alkalmazott korlátozó intézkedések elfogadásából eredő nem vagyoni kár fennállásával foglalkozó részben általa érintett kérdések nem használhatók fel az említett alapvető jogok kellően súlyos megsértése fennállásának bizonyítása keretében.

137 Ennélfogva a fentiekből az következik, hogy a felperes nem fogalmazta meg a jogilag megkövetelt módon a fent említett alapvető jogok állítólagos súlyos megsértésére hivatkozó érvet.

138 Következésképpen a harmadik kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

139 A fentiek összességéből következik, hogy a keresetet teljes egészében, és anélkül kell elutasítani, hogy vizsgálni kellene, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításával kapcsolatos többi feltétel teljesül-e.

A költségekről

140 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

141 Ezenkívül az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a jogvitába beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

142 A felperest, mivel pervesztes lett, kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül a Tanács részéről felmerült költségek viselésére, ez utóbbi kérelmének megfelelően. A Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet részben mint elfogadhatatlant, részben mint megalapozatlant elutasítja.

2) N. Bateni viseli saját költségeit, valamint az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Kanninen Jaeger Porchia

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. július 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások